

Benefactoribus ob temporalia bona accepta, sicut et alii propter obsequia spiritualia a religiosis v. g. accepta, ex gratitudine dant, vel præstant temporalia, nemine somniante, id simoniacum esse; præsertim cum ipse Apostolus Paulus id approbet dicens ad Corinth., 9. « Si nos vobis spiritualia seminavimus : magnum est, si nos carnalia vestra metamus, etc. »

121. *Sunt aliqua, pro quibus etiam gratis oblatum non licet acceptare ob specialem juris prohibitionem.* — Limitatur tamen conclusio in iis, ob quæ jam accepta, etiam gratis aliquid acceptare, jura specialiter prohibent; uti v. g. prohibet concilium Tridentin. Sess. 24, de Reform., cap. x. Examinatoribus venientium ad concursum pro parochia, ne ante vel post etiam gratis oblata recipiant. Item Sess. 21, de Reform., cap. 1, ubi prohibet, ne etiam gratis oblata recipiantur pro collatione ordinum; similes prohibitiones speciales extant, ne ante vel post recipiantur gratis oblata pro recognitione, aut expeditione indulgentiarum, etc. De quibus alibi.

§ VII.

DE SIMONIA, QUÆ COMMITTITUR PROMITTENDO, DANDO VEL PRÆSTANDO TEMPORALE PRO PRECIBUS, INTERCESSIONIBUS, RECOMMENDATIONIBUS IN ORDINE AD OBTINENDUM SPIRITUALE; UBI ETIAM DE NONNULLIS ALIIS DUBIIS CIRCA SIMONIAM IN GENERE.

122. *Dare, aut præstare temporalia pro intercessione, aut recommendatione in ordine ad obtinendum beneficium spirituale, simoniacum est.* — Experientia constat, spiritualia, præsertim beneficia ecclesiastica persæpe procurari, et obtineri etiam per preces, intercessionem, et recommendationes aliorum. Hinc pro praxi merito instituitur specialis hic §.

123. *Probatur ratione.* — Quæritur I. An simoniam committat, qui temporale promittit, dat, vel præstat alteri v. g. ministro episcopi, presentatoris, etc., vel alicui alteri, quem apud collatorem, presentatorem, etc., quid valere putat, hac intentione seu hoc motivo, ut apud collatorem, vel presentatorem intercedat, roget, vel ipsum commendat in ordine ad obtinendum spirituale, v. g. beneficium ecclesiasticum? Resp. I. Talem revera committere simo-

niam Navarrus, *Manual.*, cap. xxxiii, n. 106. Bonacina, de *Simonia*, qu. 1, § 1, nu. 14. Barb., in c. *Nemo*, h. t. n. 4. Layman., de *Simonia*, § 6, num. 5. Sylvester, r. *Simon quest.*, 7, cum communi et certa aliorum, arg. can. fin. cau. 1, q. 5, ubi tanquam simonia reputatur promotio ad sacerdotium obtenta per pecuniam, non episcopo, sed cuidam principi ejus (id est, alicui familiari, vel principali ministro illius, datam. Et can. *Statuimus*, 107, cau. 1, q. 1, ubi Papa tres enumerat species simoniæ, quarum unam esse asserit, quando simoniaci simoniace a non simoniacis ordinantur; quales sunt, qui pecuniam, vel aliud temporale non episcopo ordinanti, sed alicui alteri hac intentione, vel motive offerunt, ut ipsis per intercessionem, aut recommendationem ordines apud episcopum hujus ignarum, consequenter ex parte sua simoniace non ordinantem obtineat.

124. *Confirmatur.* — Ratio conclusionis est, quia talis per temporale parat sibi viam ad acquirendum spirituale, simulque illud pro isto dare censetur. Quamvis enim preces, et intercessio sint quid temporale, consequenter pro illis dare temporale, quantum est de se, non sit simoniacum; nihilominus, si datur pro illis temporale in ordine ad obtinendum spirituale, ita ut principaliter non nisi propter hoc, seu ad hoc per preces obtinendum detur temporale, nec alia ratione preces curentur, vel æstimentur, jam connexionem aliquam cum spirituali habent, et virtualiter spirituale quid esse censetur; consequenter pro illis hac ratione et motivo temporale dare, simoniacum est. Doctores citati.

125. *Dare temporale alicui, ut sollicitantem pro beneficio præcise informet de illius qualitatibus, simonia caret.* — Confirmatur: qui alicui promittit temporale pro precibus aut intercessione, sub hac expressa conditione, si fuerint efficaces, seu, si per illas re ipsa beneficium pro se obtineatur, certissime committit simoniam, uti cum Suarez, lib. IV, de *Simonia*, cap. lxxi, num. 15, docentur omnes; eo, quod tunc temporale detur pro precibus ut habentibus effectum spirituale, sicque pro causa morali ipsius spiritualis; ergo etiam si quis absque conditione expressa dat temporale pro precibus, hac principali intentione et motivo, ut per eas spirituale effectum consequatur; cum etiam in hoc casu preces non nisi ut causa

moralis obtinendi spirituale, principaliter respiciantur et prorsus per accidens sit, sive effectus sequatur, sive non; ergo. Accedit, quod tanquam simoniacum ab Innocentio XI damnatum sit, dare temporale ex motivo consequendi spirituale quale in tali casa virtualiter saltem sunt preces, intercessio, aut recommendatio.

126. *Non tamen periculo simoniæ.* — Resp. II. Qui alicui dat, aut promittit temporale pro sola informatione, seu præcise ideo, ut collatorem, patronum beneficii nuda veritate informet, de suis qualitatibus et meritis, non vero, ut pro ipso intercedat, ipsumque in ordine ad beneficium commendat, speculative loquendo, simoniam non committit. Diana, p. 11, tr. VI, *Resolut.*, 31. Matth. de Moya, p. 2, Select. qq. tr. II, disp. 1, q. 4, num. 9, cum communi aliorum. Ratio conclusionis est, quia talis informatio non est causa moralis collationis vel præsentationis ad beneficium, sicut sunt preces et intercessio; hæ enim interpositæ, quia immediate movere censentur, ad conferendum beneficium, vera causa moralis sunt hujus collationis; non item informatio, utpote quæ, dum fit, non ipsa, sed merita per ipsam posita movent, et causa moralis sunt collationis; ipsa informatio vero est nuda causæ applicatio.

Dixi speculative, simoniam non committit; quia practice loquendo hujusmodi informationes pro temporali vix, aut raro absque simonia petuntur, et præstantur; eo, quod pecuniæ, vel aliud temporale ordinarie non pro sola et nuda veritatis informatione, (utpote quæ plures parum juvaret ad finem intentum) sed etiam pro precibus, intercessione, et recommendatione dentur; qua ratione jam committitur simonia ob rationem num. 123 et 124, allegatam, uti bene advertunt doctores citati, et cum ipsis etiam Palao de *Simonia*, punct. 11, num. 5, rem valde periculosam agnoscens. Quod si tamen pecunia vel aliud temporale pro nuda informatione, modo in conclusione allegata detur (prout fieri etiam in praxi impossibile non est) bene enim contingere potest, ut vir aliquis solis suis qualitatibus et meritis confidens, præcise petat, ut de his collator, vel presentator vere informetur, et propterea alteri pecuniam offerat, simonia non committitur, saltem si pecunia modica, vel aliud temporale modici pretii sit, æquivalens et correspondens labori, quem in facienda

informatione alter subit. Nec refert, si deinde talis informator suum officium excedat, laudes, preces, et recommendationes addendo; dummodo hoc gratis, et non ad instantiam petentis beneficium, nec intuito temporalis ex tacito vel expresso pacto faciat.

127. *Non est simonia, dare alicui pecuniam ut audientiam procuret, sollicitantem insinuet.* — Quæritur II. An etiam simoniacum sit, ministro, vel famulo episcopi, collatoris, ac patroni dare, vel promittere temporale, non ut pro dante intercedat, aut ipsum commendat, sed tantum audientiam procuret, vel aditum faciat apud ipsum, monendo v. g. adesse, qui audientiam petit, vel aliquid proponere habet, aperiendo januam, aut monendo supplicentem, quando sit opportunum audientiæ tempus, etc. Resp. Pro hoc dare temporale, caret simonia. Suar. de *Simonia*, cap. lxxi, num. 17. Palao, de *Simonia*, punct. 11, num. illoque teste doctores omnes. Ratio est, quia hujusmodi obsequium, quod a tali famulo, vel ministro præstat, est quid mere temporale, et quid indifferens, nullamque connexionem cum spirituali habens, et nulla etiam ratione, causa illius moralis est; ac consequenter temporale pro illo dare, aut promittere, omni labe simoniæ caret.

128. *Neque vitium, bene vero periculum simoniæ est, dare, aut promittere temporale pro labore, quem subit ille, qui aliquem ad beneficium commendat.* — Imo ex eadem ratione non tantum memoratis ministris, et famulis, sed etiam ipsis, qui pro aliquo ad obtinendum beneficium intercedunt, potest promitti et dari aliquid temporale, non quidem pro precibus, intercessione, aut recommendatione, sed pro labore, quem occasione hujus subire debent, v. g. eundo, et redeundo, vel scribendo supplicem libellum; ac multo magis, si propter operam alicui impensam, lucrum cessans, aut damnum emergens patiuntur. Dummodo non plus detur, quam hujusmodi labor, aut lucrum cessans, vel damnum emergens spectatis personæ et aliis circumstantiis revera valet; alias enim simonia non evaderetur, atque bene observat Palao, loc. cit. qui etiam cum aliis monet, pro labore, quem intercessores, aut recommendatores hujusmodi, eundo, redeundo, vel scribendo subeunt, temporale dare, aut præstare, valde periculosum, et ideo in praxi ab eo abstinendum esse; cum plerumque aut intuito precum et recommen-

dationis, et non laboris temporale promittatur, aut certe in dando temporali, respectu laboris excedatur, sicque labes simoniae contrahatur, hoc ipso, quod excessus hic non intuitu laboris, sed precum, aut beneficii desiderati fiat.

129. *Post preces, aut commendationem ad obtinendum beneficium jam factas, non est simonia, promittere, vel dare temporale.* — Resp. II. Non est simoniacum, nec alia ratione illicitum, post preces, aut commendationem in ordine ad obtinendum spirituale jam factas promittere, dare, aut præstare temporale; dummodo nullum tacitum vel expressum pactum de illo præcesserit. Communis, patetque ex dictis num. 117, si enim spirituali jam accepto licet ipsi etiam conferenti spirituali ex gratitudine promittere, dare, aut præstare temporale, juxta ibid. dicta, multo magis id promittere, aut dare intercessori, argumento desumpto a majori ad minus l. *in suis*, in fine, ff. *de liber. et Posthum.*, cum concordant.

130. *Qui ficto promittit dare temporale pro spirituali, simoniam directe non promittit.* — Quæritur III. An simoniae, et pœnarum contra illam statutarum reus sit, qui ficto promittit dare temporale pro spirituali, vel pro precibus, recommendatione in ordine ad spirituale obtinendum fundendis, aut qui falso simulat, gratum se fore dando temporale pro spirituali absque animo promissum adimplendi? Resp. Quamvis talis gravissime peccet ratione scandali, quo alterum ad simoniam inducit, aut saltem inducere intendit, nihilominus ipse simoniam directe non committit, ac propterea nec pœnas illius ab Ecclesia statutas incurrit. Prima pars conclusionis de peccato scandali est extra controversiam, nulla que indiget probatione. Secundam partem, quod simoniam directe non committat, docent Suarez, lib. IV, cap. XLII, num. 4. Eman. Roderiquez, *7. Simonia*, cap. LVI, num. 6. Sotus, *de Justit.*, lib. IX, q. 8, a. 1, § *Dubium*. Castro Palao, *de Simonia*, disp. 3, punc. 6, num. 2. Lessius, *de Just. et jur.*, cap. XXXV, dub. 1, n. 11, cum communi aliorum contra Navarrum, cap. XXIII, num. 106. Ratio est, quia deest essentielle requisitum ad simoniam, voluntas videlicet emendi, vel vendendi spirituale per temporale, quam voluntatem utique revera non habet, qui illam se habere tantum fingit, et simulat.

131. *Nec pœnas illius incurrit.* — Tertia

pars, quod talis non incurrat juris pœnas, sequitur ex secunda; hoc ipso enim, quod ficto promittens temporale pro spirituali, simoniam directe non committat, pœnarum illius coram Deo reus non est; præsertim cum odiosa et pœnalia sint strictæ interpretationis, arg. l. 42, ff. *de Pœnis*. et c. *In pœnis*, c. *Odia*, de R. I. in 6. Et ideo hanc partem tenent etiam omnes num. præc. citati doctores, ac ipse quoque secundæ parti alias contrarius Navarrus *Man.*, cap. XXIII, num. 106.

132. *Non est simonia, conferre alicui spirituale intuitu consanguinitatis, amicitie.* — Quæritur IV. An simoniam committat, qui beneficium ecclesiasticum alteri confert intuitu consanguinitatis, affinitatis, vel amicitie? Resp. Negative. D. Thomas, 2, 2, q. 100, art. 3, ad 2, dum. Navarrus, *Man.* cap. XXIII, n. 107. Azorius, p. 3, lib. XII, cap. II, cum communi aliorum contra paucos. Ratio est, quia nullum pactum nec tacitum, nec expressum intervenit, nec datur aliquid temporale pro spirituali, præsertim, cum ipsa consanguinitas, affinitas, aut amicitia, intuitu cujus datur spirituale, jam præexistat. Et certe, si dare beneficium ecclesiasticum intuitu consanguinitatis esset simonia, foret etiam simonia intuitu consanguinitatis fundere pro aliquo preces, quod nemo adhuc somniavit. Peccatur tamen alio genere peccati, si ex tali respectu vel motivo beneficia, aut alia spiritualia conferantur indignis, aut minus dignis, dignioribus neglectis.

133. *Solvitur instantia.* — Nec obstat c. *Nemo*, 14, h. t. quia licet ex hoc capite habeatur, peccati, si intuitu consanguinitatis, familiaritatis, etc., spiritualia indignis conferantur, tamen ex illo non probatur, inde committi simoniam, præsertim, quod ultima verba, quibus dicitur, utrumque esse simoniacum, non ad priora, ubi agitur de consanguinitate, sed ad alia referri possint ac debeant, ob rationem in conclusione allegatam. (ADNOTATIO VI.)

§ VIII.

DE QUIBUSDAM SIMONIIS IN SPECIE, ILLIS VIDELICET, QUÆ COMMITTUNTUR IN ELECTIONE, POSTULATIONE, COLLATIONE, PRÆSENTATIONE, COMMUTATIONE, ET DESIGNATIONE BENEFICIORUM ECCLESIASTICORUM.

134. *Ratio ponendi hunc paragraphum.* — Visis iis, quæ de simonia in genere scitu

necessaria sunt, vel magis utilia, quasdam simonias in specie, illas nempe, quæ frequentiores, et Ecclesiæ magis nocivæ sunt, in hoc, et sequenti § examinabimus. Quamvis enim ex hactenus de simonia in genere dictis, simoniae in specie bene cognosci possent, nihilominus, quia in nonnullis specialibus difficultates occurrunt, et specifica rerum tractatio rem pro praxi magis claram, captique magis facilem reddit, de nonnullis in specie agere, utile duximus; præsertim, cum non pauci sint, qui doctores et doctrinas de simonia agentes, intellectu difficiles et obscuras conqueruntur: qui tamen re ipsa nolunt intelligere, ut bene agant. Itaque:

135. *Promittere, dare, vel præstare temporale pro voto ad beneficium, simonia est. Solvitur objectio. Tria in beneficio ecclesiastico sunt consideranda, inter quæ jus percipiendi redditus est quid spirituali annexum.* — Quæritur I. Quandiu, quomodo, et a quibus committatur simonia in electione, et postulatione? Resp. I. Quicumque etiam cæteroque dignissimus per se, vel per alium mittit, offert, vel dat, aut præstat temporale, sive sit munus a manu, sive a lingua, sive ab obsequio, expresso vel tacito cum pacto, aut conditione, vel ex hoc motivo, ut ei in electione, vel postulatione detur votum aliquod ad beneficium, prælaturam ecclesiasticam, seu ut ad eam eligatur, aut postuletur, veram committit simoniam. Communis imo post decretum Innocentii XI, unanimis et certa, per jura supra jam allegata. Ratio est, quia quodvis beneficium ecclesiasticum est quid spirituale, consequenter offerre, dare, aut præstare pro illo temporale, simoniacum est, etiamsi temporale ex sola gratitudine tacite, vel expresse promittatur, modo aliquo ex allegatis supra n. 111. Et habetur clarus textus c. *Nobis*, h. t.

Dices temporale non dari, aut promitti ex eo quod est in beneficio spirituale, sed quod est temporale, pro jure videlicet percipiendi redditus temporales, quod utique est temporale, sicut ipsi redditus sunt quid temporale. Antequam ad hanc objectionem respondeatur, notandum, tria in quovis beneficio ecclesiastico considerari posse. I. Est ipsum officium et jus ac obligatio ad obeundas aliquas functiones spirituales. Et hoc omnino quid spirituale esse, in confesso est. II. Est jus percipiendi redditus temporales ratione beneficii, seu potius officii spiritua-

lis, quod vi beneficii præstatur; quod jus licet in se sit quid temporale, tamen quia spirituali adhæret, et annexum est, officio nempe spirituali, a quo provenit, quid spirituale, seu potius spirituali annexum est. III. Sunt ipsi redditus, et fructus temporales, qui ex bonis Ecclesiæ seu beneficii percipiuntur; et hi quid mere temporale sunt. Hoc notato respondetur: Jus percipiendi redditus est quid temporale, quantum in se spectatur, conceditur; quantum consideratur, ut quid annexum, et adhærens officio, negatur.

Hinc unanimis et certa doctrina est. beneficium etiam qua jus percipiendi redditus temporales pro temporali, aut hoc pro illo dari absque simonia non posse arg. can. 2, et seqq. cau. 1, q. 3, fere per totum, et c. 7, de *Transact.* et c. *Querelam*, 7, h. t. Etiamsi quis dicat, se officium et jus spirituale gratis dare, et solum vendere, seu dare pro temporali, jus percipiendi redditus temporales, aut e contra; claris juribus can. *Si quis objecerit*, 7, can. *Salvator*, 8, et can. fin. cau. 1, q. 3, juncto can. *Presbyter*, cau. 1, q. 1. Ratio assignatur cit. can. *Si quis objecerit*, cau. 1, q. 3, videlicet; quia « quisquis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum inventum derelinquit. »

136. *Si datur pro voto etiam per tertium, ignorante electo, simoniaca, et nulla est electio.* — Resp. II. Simoniaca, indeque nulla est electio, vel postulatio, si promittendo, offerendo, dando, aut præstando procuratur unum, vel plura vota per tertium, etiam ignorante illo, pro quo procurantur; nisi in hujus præjudicium fraudulenter fiat a tertio. Rursus communis ac certa, per textum expressit cit. c. *Nobis*, 24, h. t. ubi ad propositum casum, « quod cum quatuor essent a capitulo constituti, qui debebant quemdam eligere in plebanum, amici ejus, de cujus electione spes habebatur, uni vel omnibus eligentium promiserunt, pecuniam se soluturos, eo tamen ignorante, qui hujusmodi promissione interveniente postmodum est electus, etc. » Ita respondit Pontifex, « quod nisi constaret, illos, qui promissum tale fecerunt, per fraudem in dispendium illius, qui eligendus erat, id malitiose fecisse, quamvis ipse promissionis conscius non fuerit, ejus tamen electio, tanquam simoniaca pravitate præsumpta, est penitus reprobanda. » Concordat c. *Mattheus*, XXIII,